

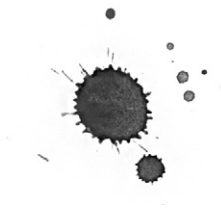
Andrew Smith

KUKUŘIČNÝ MĚSTO

ZÁPISKY Z KONCE SVĚTA

Host

Někde jsem četl, že lidský bytosti jsou geneticky předurčený k tomu, aby zaznamenávaly dějiny.

Věříme, že se tak vyhneme průserům v budoucnu.

Ale i když svědomitě plníme archivy podrobnějma záznamama všeho, co jsme kdy udělali, daří se nám dělat jednu pitomost za druhou.

Tohle je můj příspěvek k dějinám.

Najdete v něm: dvouhlavý mimina, hmyz velikosti ledničky, boha, ďábla, beznohý válečníky, vesmírný lodě, sex, potápěčský zvony, krádež, války, příšery, rozbitý motory, lásku, cigarety, radost, protiatomový kryty, pizzu a krutost.

Což není nic nového pod sluncem.

Ulice Kimber Drive

Ulici, na který postavili ealinský nákupní centrum, máme na svědomí Robby Brees a já.

Ještě než jsme odrostli svojí lásce k BMX kolům, jsme neúnavným brázděním pole, kterému jsme říkali *Kukuřičný město*, prakticky vydláždili ulici Kimber Drive. Chlápci, který přijeli s bagrama a asfaltem, nemohli jinak než jít po stopách mejch a Robbyho pneumatik.

Robby a já jsme byli bohama betonovejch řečišť a dějiny mi dávají za pravdu, když říkám, že kudy se prohánějí kluci na kolech, tudy se budou za chvíli kroutit asfaltky jak ze zadku vytažená tasemnice.

A tak jsme měli obchoďák, kterej vypadal jako spodní řada mléčnejch zubů. Po chvíli zubení, bylo to asi před rokem, začaly obchody postupně zavírat, úsměv zčernal kazama, jak lidi odjížděli z města za lepším.

Ježdění na BMXech je pro děcka ze základky.

Kola jsme pořád měli a věřím, že byly chvíle, kdy jsme s Robbym vážně uvažovali, že je vyhrabeme z rohů rodinných garáží opředenejch pavučinama. Jenže jsme už byli na střední, alespoň teda ve středoškolskejch ročníkách, protože už od školky jsme chodili na Luteránskou akademii Curtise Cranea. Takže jsme jezdili na skejtech a taky se nám občas podařilo zmizet v Robbyho starým autě.

Byli jsme v prváku a Robby uměl řídit, což se dost hodilo mně a mojí holce Shann Collinsový.

Na Robbyho byl vždycky spoleh. Nevzdával jsem se naděje, že se mi jednou splní moje erotický fantazie a on nás jedný krásný noci vyveze cestama rovnejma jak pletací jehlice, táhnoucíma se mořem kukuřičnejch polí okolo Ealingu, a že Robby neřekne ani slovo, až se vrhnu na Shann a budeme mít sex na hromadě jeho oblečení, který se pokaždý nevypraný povaluje ve špinavým starým fordu exploreru, co zůstal po jeho tátovi.

Nohy na ramena

V pátek skončil bolestně rozvleklej tejdén po jarních prázdninách a my s Robbym vzali prkna a vyjeli si ulicí za obchoďákem v Kukuřičným městě.

Se skejtama už nikdo neměl problém.

Alespoň určitě ne nikdo ze čtyř obchoďů, který zůstaly otevřený v ealinským nákupním centru po tom, co zavřeli McKeonovu fabriku. Byly to: prádelna, do který Robby nikdy nechodil, *Palačinkárna*, bazar a obchod s alkoholem. Poslední dva jmenovaný patřily Shanninému nevlastnímu tátovi.

Takže jsme tam klidně mohli skejtovat nebo dělat cokoli se nám zachtělo.

Soudě podle prázdných plechovek od piva, záhadného květovaného gauče, o kterým jsme si byli jistý, že je prolezlejší filčkama, a čpícího pachu moči bylo jasné, že ostatní obyvatelé Ealingu jsou s tím, že se na Kukuřičný město nevztahuje žádný kodex chování, taky v pohodě.

To se ukázalo bejt pro Robbyho a mě onoho pátku politováníhodnou okolností.

Udělal jsem si nájezdy z prohnutejch překližkovejch desek, který jsme položili přes betonový schody za jedním z vyklizejnejch obchodů, co bejval ortopedickou ordinací.

„Špatnej podnikatelskej záměr,“ řekl Robby.

„Co jako?“

„Dávat lidem do kupy nohy ve městě, ze kterého je všichni berou na ramena.“

Robby byl tak chytřej, že mi úplně třeštila hlava z pomýšlení, jak mu někdy musí bejt smutno.

„Měli bysme začít podnikat,“ řekl jsem.

„Dáme si retko?“

Robby totiž říkal cigaretám *retka*.

„Tak jo.“

Na ten gauč bysme si nesedli za žádnou cenu. Převrátili jsme modrý plastový přepravky od mlíka, sedli si na ně, předloktí opřený o kolena a nohy na skejtech, kterejma jsme pohupovali ze strany na stranu, jako kdybysme se vznášeli na neviditelnejch konejšivejch vlnách.

Robby byl lepší kuřák. Uměl vtáhnout obrovský oblaka cigaretového dýmu, jakoby nic se zaklonit a vyfouknout kouřový přízraky nás obou v životní velikosti.

Cigarety jsem měl rád, ale nikdy jsem nekouřil, když si Robby nedal taky.

„Podnikat v čem?“ nadhodil Robby.

„Nevím. Umím psát. Třeba by šly komiksy.“

„Mohl bys kreslit mě.“ Robby si zhluboka potáhnul z cigarety. „Byl bych tvůj komiksovej model nebo tak něco.“

To bych měl vysvětlit.

Taky jsem posedlej dějinama.

V rohu skříně mám hromadu sešitů a šanonů vysokou od země asi do půlky stehen, jsou v nich všechny kraviny, co jsem kdy udělal. Doufal jsem, že jednoho dne poslouží moje dějinný zápisky jako zdroj inspirace pro pár, no, příznejme si to, více či méně podělanejch příběhů.

Taky jsem maloval. V sešitech byly tisíce náčrtů mě, Shann a Robbyho.

Považuju za svoji povinnost sdělovat pravdu.

„Co přesně *komiksovej model* dělá?“

„Mluví. A vypadá u toho dobře. Je to těžká práce, takže čekám, že si přijdu na pěkný peníze.“

„Multitasking.“

„Za ten se platí nejvíc, Dikobrazi.“

Robby mi říkal Dikobraz kvůli tomu, jak jsem nosil upravený vlasy. Nevadilo mi to. Všichni ostatní mi říkali Austin.

Austin Szerba.

To je polský jméno.

Někdy žasnu nad souvislostma, který se jako pavoučí vlákna táhnou napříč časem a prostorem. Nad tím, že umírající býk v carským Rusku může mít na svědomí konec světa v Ealingu ve státě Iowa.

A to je pravda.

Andrzeje Szczerbu, mýho pra-pra-pra-pradědečka, vyhostili ještě za mlada ze zemědělský vesničky jménem Kowale. Účastnil se hnutí, který se snažilo bránit násilnému porušování polský kultury. Tak jako spousta polskejch kluků i Andrzej doufal, že se jednoho dne jeho země, o kterou se samolibý sousední státy přetahovaly jako o kus masa, postaví na vlastní nohy.

Nebyl to špatnej nápad, ale za Andrzejovýho života ještě neměl vyjít.

Takže Andrzej musel opustit Kowale a odjet na Sibiř.

Moc daleko se nedostal.

Vlak s vyhoštěným Andrzejem vykolejil po nárazu do umírajícího býka, kterej ležel na kolejích. Byla to hrozná nehoda.

Andrzej, kterej měl bejt podle všech předpokladů mrtvej, zůstal sám uprostřed zasněžených plání.

Andrzej Szczerba nosil na krku řetízek s medailonem s podobiznou svatýho Kazimíra, patrona Polska. Věřil, že mu svatej Kazimír zachránil tehdy při vlakovým neštěstí život, a po zbytek života denně medailon líbal a svatýmu Kazimírovi v modlitbě děkoval.

Mám štěstí, že Andrzej Szczerba na těch zasněžených pláních neumřel. Zraněnej šel dva dny, až došel do města Hrodna, kde se ukryl před Rusama, a nakonec se tam oženil s holkou jménem Aniela Masulka, která byla mojí pra-pra-pra-prababičkou.

Andrzejovo zdravý polský semeno zplodilo s Anielou čtyři katolický děti — dva kluky a dvě holky.

Jedinej z nich, jeho nejmladší syn Krzys, skončil poblíž Ealingu v Iowě, USA.

To jsou dějiny Szczerbů.

Louis klade řečnickou otázku

Zádama jsme se opírali o zeď ze škvárovejch cihel, pokuřovali jsme ve stínu zelenýho kontejneru a zrovna v momentě, kdy se mi podařilo přemluvit Robbyho, aby vzal auto a jeli jsme do novýho starýho domu Shann Collinsový, jsem se rozhlídnul a zjistil, že se počet obyvatel Kukuřičnýho města nepříjemně rozrostl.

Pozorovali nás čtyři kluci ze státní střední Herberta Hoovera a opírali se u toho o pozinkovaný ocelový zábradlí schodiště, který jsme používali jako rampu.

„Žůžový buzny si to chtěj rozdat v Močopudný uličce.“

Žůžu. Tak kluci z Hooverovy střední rádi říkali klukům z Luteránský akademie Curtise Cranea. Nejenom proto, že to znělo tak přihrátě. Do školy jsme museli nosit kravaty. Ten, kdo je vymejšlel, by bejval udělal líp, kdyby se na ten červenobílej proužkovanej vzor vykašlal. Když jsme je měli na sobě, k nim bílý

košile a modrý svetry s malinkým křížkem vyšitým uprostřed krvavě červeného srdce, mohl se jeden těžko ubránit dojmu, že vypadáme jako vlastenecký, křesťanský, proužkovaný žužu.

Ani Robby, ani já jsme ale nebyli takový sráčové, abysme nosili školní uniformy na skejtování.

Vlastně jsme ani tak nejezdili na skejtech, jako spíš pokuřovali cigára.

Robby měl na sobě triko s logem lančmítu Hormel Spam a volný děravý džíný, který nosil tak nízko, že mu vykukovala půlka zadku v boxerkách, na kterých měl ten den pomeranče a citrony.

Citrusy v Iowě nerostou.

Já měl žluto-zelený trenky na basket a černý triko s Orwella-ma. Takže jsme jako žužu kluci *nevypadali*.

The Orwells jsou punková skupina z Illinois.

No, a co se týče druhý části jejich oslovení, *tý buznovský*, musím říct, že ji Robby slýchával často.

Hodně často.

Znal jsem jenom jednoho z těch kluků: Granta Wallace. Ve městě velikosti Ealingu je těžký neznat všechny děcka, i když vás lidi ze zásady nezajímají.

Ale věděl jsem tohle: Grant a jeho kámoši tady jsou jenom proto, aby dělali bordel.

Taky to mělo vstoupit do dějin.

Dva šedesátikilový žužu *buznovský* studentíci s cigárama a skejtama nebyli s to zamezit čemukoli, co si čtyři znuděný, dobře živený třetáci z Hooveru usmysleli, že udělají.

Robby seděl jakoby nic opřenej o zeď a pokuřoval.

Nemůžu si pomoci, ale vypadal jako týpek z černobílejších filmů o popravčích četách, páskách přes oči, cizineckejch legiích a tak.

Jeden z Grantovejch kámošů, zavalitej kluk s obličejem plným beďarů a jen jedním obočím, vytáhnul z kapsy mobil a začal nás natáčet.

Jak říkají dějiny: Natáčení videa na mobilu nevěstí nic dobrýho.

Řekl bych, že přesně na ten signál Grant čekal.

„Půjčte mně a Tylerovi na chvíli své skejty. Vrátime vám je.“

Tyler musel bejt ten tupě vyhlížející kluk po Grantovy pravý ruce, protože celej vzrušenej příkejvnul, jako by naznačoval, že my žuzu *buzny* máme spolupracovat.

Jenže Robby řekl ne dřív, než to z Granta stačilo celý vylízt.

Má se to tak, a dějiny mně i v tomhle dají za pravdu, že když si děcka jako Grant chtějí půjčit něco jako skejt od děcek, jako jsme Robby a já, tak ty druhý většinou o prkna přijdou, nebo nejdřív dostanou pořádnou nakládačku a o prkna přijdou až potom.

Nakládačku dostanou děcka, jako jsme Robby a já, když jeden z nich řekne ne.

Dnešní hodina dějepisu je u konce.

Grant Wallace, Tyler a ještě jeden kluk, kterej smrděl, jako by měl poblitej rukáv, nás seřezali a ten čtvrtěj to celý natočil na mobil.

Jo, a zvláštní dějinný poučení: Nikdy nenoste volný basketbalový trencle se sítkou a boxerky, když máte dostat kolenem do koulí. Propříště. Do budoucna.

Myslím, že jsme se před tím, než nás začali kopat a bušit do nás, ani nestihli pořádně postavit. Robbymu tekla krev z nosu.

Grant vzal naše skejty a hodil je na střechu *Palačinkárny*.

Pak čtveřice Hooverovic kluků čapla naše boty a hodila je tam taky.

A kdyby skejty neudělaly při dopadu takovej randál, Grant a jeho kámoši by nám stáhli kalhoty a poslali je do keckovo-skejtovýho nebe za nima. Ale Číňan jménem Louis, kterej vařil v *Palačinkárně*, vykounul ze zadních dveří a slušně se zeptal, co si jako myslíme, že tam děláme.

Nemám tušení, co jsem si myslel, že tam dělám.

Otázka čínskýho kuchaře Louise sama o sobě stačila k tomu, aby Grant a jeho kámoši tý kratochvíle nechali.

Kroutil jsem se na boku a držel se za pytlík, rukávem černýho trička s Orwellama jsem vytíral lepivou louží moči na asfaltu Kukuřičnýho města.

Grant a Hooverovic kluci byli pryč a Louis, kterej byl oči-vidně spokojenej, že jeho řečnická otázka po tom, co si jako my kluci myslíme, že děláme, zůstala bez odpovědi, za sebou zabouchnul dveře.

A já chvíli přemejšlel, proč si kluci jako Grant Wallace, který říkájí klukům jako já a Robby Brees *buzny*, tak užívají stahová-ní kalhot menším klukům.

Dobrá otázka pro odbornou literaturu, řekl bych.

Máš krev na lančmítu

„Bolí tě něco?“

„Koule. Kolena. Trenky.“

„Aha. Hm.“

„Máš krev na lančmítu.“

„Sakra.“

Grant Wallace mě zavraždil

Robby se cejtil mizerně a nebylo to kvůli krvi z nosu. Když se něco takovýho stalo, dával si to za vinu. Trochu brečel a to mně bylo líto.

Pomalu jsme se dávali dohromady.

Dějiny říkají, že po podobným zážitku se buď jen tak v po-nožkách seberete a dáte si cigáro se svým zkrvaveným kámo-šem, nebo ne.

Protože jsme s Robbym ještě neměli umřít, rozhodli jsme se zakouřit si.

Andrzej Szczerba by si bejval určitě rád zapálil, když se ce-lej krvavej posbíral z rozvalenýho vlaku uprostřed polskejch sněžnejch plání.

Teorií na to, jak zastavit krvácení z nosu, je asi jako kukuříčnejch klasů ve všech silech státu Iowa dohromady.

Robby se rozhodnul jít na to umělecky.

Kleknul si na všechny čtyři jako pes, svěsil hlavu dolů a nechal z nosních dírek stejkat karmínový kapky krve. Potahoval u toho z cigára a *kap-kap-kapal* na asfalt pointilistický poselství: GRANT WALLACE MĚ ZAVRAŽDIL.

Já jsem se na to koukal, kouřil jsem a přemejšlel, jak se asi daří našim skejtům a botám nahoře na střeše.

Bohužel, i když jsme si to oba dost užívali, přestal Robby krvácet už po napsání druhého A, takže se nedostal dál než ke GRANT WA.

„Nikomu nedojde, co to znamená,“ řekl jsem.

„Měl jsem to udělat psacím.“

„Na psací stačí míň krve. A taky menší písmo. To ví každěj.“

„Možná bys mě měl praštit ještě jednou.“

Došlo mi, že jsem ještě nikdy nikoho nepraštil.

„To bych neřekl, Robby. Máš s sebou nějaký drobný?“

„Proč?“

„Můžem jít vyprat trika do prádelny. Stejně se musíš naučit tyhle věci používat.“

A tak jsme se Robby a já dobelhali před obchodák a vešli do ealinský samoobslužný prádelny, kde jsme svou investici maximálně zúročili tím, že jsme spolu s tričkama vyprali i ponožky.

„To je nuda,“ konstatoval Robby, když jsme čekali, až pátež čtvrták, kterej jsme vhodili do sušičky, jako mávnutím kouzelnýho proutku dostane vodu a prací prášek z našeho oblečení.

„Není divu, že sem nikdy nechodím.“

„V domě nemáte prádelnu, nebo co?“

„Je hnusná.“

„Je to tam horší než tady?“

„Tady? Tady je to jako na Havaji, Dikobrazi. Sedíme si tu bez trik a naboso a sledujem, jak to ponožky a trika roztácej.“

Robby žil sám s mámou v malým dvoupokojovým bytě na místě, kterýmu se říkalo Del Vista Arms, ve štukovaný bytovce

jenom tři bloky od Kukuřičného města. Vydali jsme se tam ve vypranejch, ještě vlhkejšch ponožkách a tričkách.

Dva z bytů v patře, na kterým bydlel Robby, měly na dveřích výzvu k vystěhování.

„Počkej tady,“ řekl a potichu zaplul dovnitř.

To znamenalo, že jeho máma je doma. Robby neměl rád, když k němu někdo chodil, když byla jeho máma doma. Věděl jsem to. Stejně se tu stavil jenom pro klíčky od forda, abysme si mohli vyjet.

Takže jsem počkal.

„Krev z tvýho lančmítovýho trika nepustila,“ řekl jsem.

Jeli jsme na západ po Mercantile Street k nám domů, když jsem si všimnul rozpitéjšh hnědejch fleků zapraný krve na Robbyho hrudníku. A na nohou měl pořád jenom ponožky.

„Půjčím ti u nás nějaký boty,“ nabídnul jsem mu. „Pak můžem zajet za Shann a něco podniknout.“

Mrknul jsem přes rameno na zadní sedadlo.

Přemejšlel jsem, jestli někdy přijde doba, kdy nebudu nadrženejš nebo nebudu zmatenejš ze svý nadrženejšti nebo zmatenejš z toho, že mě rajcujou věci, který by mě rajcovat neměly.

Dějiny sudte si mě, asi ne.

„Myslím, že bysme měli vylízt nahoru na střechu a dostat naše věci dolů. Dneska v noci, až nás nikdo nevidí. Byly to můj nejlepšší boty.“

Vlastně to byly Robbyho jediný boty, když nepočítám ty ke školní luteránský uniformě.

Byl jsem pro.

„Vsadím se, že na tý střeše bude spousta zajímavejšh věcí,“ řekl jsem.

„Jasně. Nepochybuju o tom, že celejš Ealing schovává svoje nejzajímavejšší krámy na střeše *Palačinkárny*.“

„Tak možná ne.“

Co proslavilo tuhle zemi

Robby měl starší ségru jménem Sheila.

Sheila byla vdaná a žila se svým mužem a Robbyho šestiletým synovcem v Cedar Falls.

Já měl staršího brácha jménem Erik.

Erik byl v Afghánistánu, střílel na lidi a tak.

I když není Cedar Falls nic moc, a o Del Vista Arms ani nemluvě, Erik si mohl vybrat lepší místo než Afghánistán.

Obě naše mámy braly malé modré pilulky, aby se necejtily tak úzkostně. Moje máma je brala kvůli Erikovi a Robbyho máma zase kvůli tomu, že když jsme byli v sedmý třídě, Robbyho táta odešel a už se nevrátil. Můj táta učil dějepis na Lutheránské akademii Curtise Cranea a moje máma dělala účetní v Hy-Vee, takže jsme měli dům, psa a takový ty věci okolo.

V Hy-Vee se prodává jídlo a tak.

Naši byli předvídatelný a děsivý. Taky ještě nebyli doma, když jsme s Robbym dorazili v mokrejch ponožkách a tričkách k nám.

„Bacha na psí hovna,“ varoval jsem ho cestou přes zahradu.

„Austine, měl bys posekat trávník.“

„To by pak byly dobře vidět psí hovna a táta by po mně chtěl, abych je posbíral. Takže bych musel posekat trávník i uklidit psí hovna.“

„Podobný myšlenky přispívaj ke slávě týhle země,“ řekl Robby. „Vem si to, kdyby udělovali Nobelovu cenu za vyhejbání se práci, každoročně by nějaký bílej týpek z Iowy dostal milion babek a vejlet do Švédska.“

Představa, že já a Robby jedeme do Švédska, mě rajcovala.

Novej starej dům Shann Collinsový

První věc, kterou jsme u nás samozřejmě udělali: Zašli jsme si do kuchyně pro jídlo.

Taky se to neobešlo bez šlápot na podlaze, protože pokud jde, jak známo, o roznášení špíny z chodníků, trávníků, Del Vista Arms a Robbyho neuklizeného starýho forda explorera, jsou navlhly ponožky maximálně efektivní.

Uvařil jsem vodu a odnesli jsme si instantní nudle a pytlík sejrovejch doritos ke mně do pokoje.

Zatímco jsem si do sešitu do posledního detailu zaznamenával, co se toho dne událo, Robby seděl u mě na posteli a jedl.

„Hele,“ hodil jsem po něm mobil, „zavolej Shann.“

„Čuchals někdy k sejrovejm doritos?“

„Mmmm...“ musel jsem o tom popřemejšlet. Psal jsem. „Asi ne.“

„Jenom se ptám,“ dodal, „protože smrděj jako nohy mýho synovce.“

„Proč čucháš k nohám šestiletýmu klukovi?“

„To by mě taky zajímalo.“

Shann se jako obvykle naštvála, protože jsem nechal Robbyho volat ze svýho telefonu, a když to vzala, myslela si, že jsem to já. To mě samozřejmě rajcovalo. Ale Robby jí vysvětlil, že píšu a že se nám stalo něco strašnýho. Zeptal se, jestli můžeme přijet do jejich novýho starýho domu, až se najíme.

Pokud jde o předávání vzkazů Shann, byl Robby vždycky neuvěřitelně zdvořilej prostředník. Vlastně myslím, že měl největší podíl na tom, že do mě byla tak zamilovaná. Někdy jsem si přál, aby bylo možný useknout Robbymu hlavu a přidělat ji k mýmu tělu, jenomže tenhle nápad nebyl v pořádku hned ze dvou důvodů. Zaprvý, i když je to nepříjemný, byl jsem z představy hybridního Robbyho/Austina v posteli s Shann tak trochu nadřzenej. Zadruhá, stínání hlav bylo v Ealingu citlivý téma.

Jasně, to asi i kdekoli jinde. V Ealingu ale došlo v šedesátejch letech k podivný sérii nevyřešenejch vražd. Ve všech hrála roli bezhlavost.

Dějiny jsou plný stínání hlav a Iowa v tom není žádnou výjimkou.

Takže když jsme dojedli, vybavil jsem Robbyho párem čistech ponožek, svejma nejlepšíma adidasama a trikem s Titus Andronicus (já se převlíknul do Animal Collective — mám jenom trička s kapelama).

Oba jsme s úspěchem předstírali, že jsme si nevšimli auta mého táty, který zaparkovalo před domem ve chvíli, kdy jsme vyráželi k Shann.

„Perfektní načasování,“ prohodil jsem.

Robby mi odpověděl zamáčknutím zapalovače na palubní desce.

Kromě stínání hlav před padesáti lety se Ealing proslavil taky díky dr. Gradyemu McKeonovi, zakladateli McKeonovejch závodů, který ještě před půl rokem zaměstnávaly půlku lidí v Ealingu. Grady McKeon dělal něco s vědou a vydělal si balík na obrannejch programech během studený války. Když to začalo jít s bojem proti komunismu, a tím pádem i s McKeonem z kopce, závody se přeorientovaly na výrobu vibračních sprchovejch hlavic a kartáčků na zuby, který je ale nakonec daleko výhodnější vyrábět v Malajsii nebo tam někde. Takže fabriku zavřeli, což je jeden z hlavních důvodů, proč většina obchodů v nákupním centru zkrachovala a proč jsem při každý návštěvě Robbyho v Del Vista Arms našel na dveřích sousedů nový výzvy k vystěhování.

Půl století dějin jednoho města ve státě Iowa ve čtyřech větách.

Grady McKeon byl ten tam, ale jeho o dost mladší brácha žil a podnikal v Ealingu. Johnny McKeon provozoval ve zbytkách obchoďáku *Líznutýho cvrčka* a bazar *Druhá šance* a oba kšefty se těšily velký oblibě místních.

Johnny, kterej těmhle dvěma podnikům osobně vymejšlel názvy, byl taky nevlastním tátou Shann.

A Shannon Collinsová, který s Robbym říkáme Shann, její máma (veskrze novopečená paní McKeonová) a Johnny se právě stěhovali do McKeonovýho sídla, což byla zašlá dřevěná ohavnost, zapsaná do *Seznamu památkově chráněných budov Ealingu*.

Ten seznam měl vlastně jen tuhle jednu položku.
Cesta k novému starému domu Shann nám s Robbym trvala
dvě cigarety.

Byl to těžkej den.

Potřebovali jsme další krabičku.

Když lezeš někam, kam nemáš

Ve dveřích jejich nového starého domu mi Shannon dala pusu
na pusu.

Robbymu taky.

Vždycky mu dávala pusu po tom, co ji dala mně.

To mě rajcovalo.

Přemejšlel jsem, co by řekla na trojku se mnou a Robbym
ve svým novým starým a ještě nezařizovaným pokoji.

Věděl jsem, co by řekl Robby.

„Mám se svlíknout už tady, nebo až v pokoji?“

Přemejšlel jsem taky, jestli jsem homosexuál jenom proto,
že myslím na trojku s Robbym a Shann. A dost mě štválo, že
by bylo jednodušší přemluvit Robbyho než moji vlastní holku.

Cejtil jsem, jak rudnu a jak se v triku Animal Collective po-
tím.

Došlo mi, že dobrý čtyři minuty stojím ve dveřích velkého
starého domu, kterej smrdí jako kůže starejch lidí, a myslím
na různé varianty trojky s Robbym a Shann.

Takže by mě zajímalo, jestli jsem teplej.

Nevnímal jsem nic z toho, o čem se Shann s Robbym bavi-
li, při hloubání nad vlastní orientací jsem musel vypadat jako
idiot.

Stál jsem tam jako nafukovací panna.

Tohle do svejch dějinnejch zápisků nepíšu, ale asi bych měl.

Myslím, že žádněj historik takovýhle věci nezaznamenával.

„Musíš ho dneska omluvit, dostal kopanec do koulí.“

„Hm?“